

Đây là vấn đề ‘Lương tâm’

Nhiều người viết cho chúng tôi và hỏi tại sao công việc chúng tôi lại cứ xoay quanh Trung Quốc, và tại sao chúng tôi không ngăn chặn Mỹ quốc làm những việc đáng lên án khi chống lại nạn nhân của họ?

Câu trả lời đơn giản và thẳng thắn là: Vì chúng tôi kiên trì bảo vệ những quyền cơ bản nhất của con người, quyền sống bằng lương tâm, và kiên trì đòi chấm dứt tội ác lớn nhất, tội ác chống lại lương tâm.

Trong bản Tuyên Ngôn Độc Lập của Mỹ, Thomas Jefferson đã tuyên bố rằng tất cả con người đều được thừa hưởng một số “quyền bất khả xâm phạm, trong đó có quyền được Sống, Tự do và mưu cầu Hạnh phúc”. Ấy vậy mà những quyền cơ bản ấy, nhiều khi bị cướp trắng khỏi con người.

Nhưng có một điều mà vũ lực ngoại lai không thể cướp nổi từ con người. Đó là ‘lương tâm’. Không ai có thể cưỡng bức chúng ta thay đổi cái tâm của mình, nếu chúng ta không đồng ý. Lương tâm là điều mà con người thật sự sở hữu khả năng điều khiển. Vậy nên ‘lương tâm’ là nền tảng của nhân tính, và quyền sống bằng lương tâm là nhân quyền cơ bản nhất.

Không thể trực tiếp tác động lên lương tâm của con người, nên những ép buộc lương tâm người ta nói chung đều thông qua loại hình cưỡng bức khác. Đó cũng là nguyên do vì sao vi phạm tự do tín ngưỡng thường đi đôi với những vi phạm nhân quyền khác, như bà Asma Jahangir —Báo cáo viên của Liên Hiệp Quốc về tự do tín ngưỡng và tôn giáo— đã viết trong một báo cáo của mình.

Khi con người đánh mất lương tâm, thì sẽ không còn giới hạn, và sẽ không thể nói được những kẻ suy đồi ấy sẽ làm những điều xấu xa gì. Rất nhiều người chúng ta thấy bàng hoàng khi chứng kiến thức ăn và đồ chơi trẻ em chứa độc tố được xuất khẩu từ Trung Quốc. Một số chuyên gia nói về hiện tượng “luật pháp yếu kém” ở Trung Quốc. Khi không còn lương tâm, thì sự khôn ngoan của người ta sẽ được dùng để đạt lợi ích cá nhân bất chấp mọi luân lý và pháp luật.

Sự suy đồi đạo đức ở Trung Quốc là kết quả hơn nửa thế kỷ liên tục phá hoại lương tâm con người của chế độ cộng sản Trung Cộng. Gần đây, chế độ Trung Cộng đã loang rộng tội ác phá hoại lương tâm đến cả những nơi khác trên thế giới, đẩy người dân ở Darfur, Burma, Zimbabwe, Bắc Triều Tiên và một số vùng khác trên thế giới phải chịu ngược đãi về nhân quyền, cũng như lôi kéo một số công ty lớn Tây phương như Microsoft, Yahoo, và Cisco phải tiếp tay cho những vi phạm nhân quyền của ĐCS TQ.

Kích động con người hành xử trái với lương tâm được xem là nền tảng cho sự thống trị của chế độ Trung Cộng, nên chế độ này coi lương tâm con người như mối đe dọa cho quyền lợi của nó, và nó đã dùng bạo lực tàn khốc lên những ai kiên quyết sống theo lương tâm của mình. Cuộc đàn áp Pháp Luân Công do chế độ Trung Cộng đang triển khai hôm nay chính là ngón đòn gần đây nhất mà nó nhắm vào tàn phá lương tâm con người.

Đứng lên và không chịu khuất phục trước Đảng cộng sản Trung Quốc, các học viên Pháp Luân Công không chỉ là đang bảo vệ quyền sống theo lương tri của chính mình, mà đó cũng là hành động đứng về phía nhân tính của con người.

“Tàn nhẫn”, tranh của Dương Chí Bình. Hoạ sĩ vẽ cảnh sát đánh đập tàn bạo học viên Pháp Luân Công.

Lẽ nào chúng ta không đứng lên cùng với họ? Dành tâm nguyện của chúng ta để cùng họ chấm dứt hành vi phá hoại lương tâm của chế độ Trung Cộng chẳng phải đáng làm sao?

Để minh họa lịch sử, vốn là bản hùng ca của tương tranh giữa ‘thiện’ và ‘ác’, giữa ‘an bằng’ và ‘bạo lực’, giữa ‘chân thật’ và ‘giả dối’, giữa ‘lương tâm’ và ‘ma tính’, chúng tôi xin đưa đến các bạn cuốn sách nhỏ, tựa đề *Pháp Luân Công, thành lũy cuối cùng của chữ ‘Nhân’*, lần lượt được đăng từng phần.

“Nếu ‘đúng’ và ‘sai’ cũng có thể bị bóp méo, thì còn chọn ‘đúng’ và ‘sai’ để là gì?... Vì thế lương tri ấy chính là nền tảng cấu thành nên quyền tối căn bản của con người.

Vậy nên, không tội lỗi nào xấu xa hơn tội ác chống lại lương tâm”.

-- *Tổ chức Lương Tâm*

Pháp Luân Công, Thành lũy cuối cùng của chữ ‘Nhân’

Phần I: Lịch sử vén mở

Ngày 20-7-1999, chỉ trong vài giờ, núp theo màn đêm tối, lực lượng cảnh sát vũ trang Trung Quốc, theo lệnh của Giang Trạch Dân vốn là lãnh tụ cao nhất Trung Quốc bấy giờ, đã tung ra cuộc đại càn quét bắt giam các học viên Pháp Luân Công, khai mào cho cuộc đàn áp bằng bạo lực nhắm vào 100 triệu người dân vô tội.

Một nhóm cảnh sát tấn công các học viên Pháp Luân Công ở quảng trường Thiên An Môn.

Thời ấy không một ai —kể cả kẻ đi đàn áp và nạn nhân cuộc đàn áp— có ý nghĩ rằng cuộc đàn áp sẽ kéo dài. Đối với các học viên Pháp Luân Công, thì cuộc đàn áp chỉ là kết quả của sự hiểu lầm nào đó. Chỉ mới không đầy 3 tháng trước, ngày 25-4-1999, thủ tướng Chu Dung Cơ đã đích thân gặp mặt và nói chuyện với đại diện học viên Pháp Luân Công, và đã khẳng định rõ quyền tự do tập luyện của các học viên Pháp Luân Công. Và chỉ mới ngày 4-6-1999 tháng trước, một phát ngôn nhân của chính phủ đã tuyên bố công khai rằng chính phủ không bao giờ cấm tập luyện Pháp Luân Công, rằng người dân có quyền tự do tập luyện. Lẽ nào chính phủ lại mâu thuẫn với chính mình?

Đây là vấn đề Đạo Đức

Một số ý kiến cho rằng gắn liền nhân quyền với thể vận hội Olympics ở Trung Quốc là sai, rằng Olympics không nên bị biến thành sân bóng của các chính trị gia.

Ý kiến của chúng tôi: có hai mặt.

Thứ nhất, giả sử một thành viên của một đảng phái chính trị nào đó đang tiến hành giết người, vậy mọi người vận động rằng hãy phản đối hành động sát nhân đó, thì có thể gọi vận động ấy là vận động chính trị không? Không. Tất nhiên là “không”! Vì đây là vấn đề đạo đức. Đó là ngăn chặn sát nhân! Luật sư nổi tiếng Cao Trí Thịnh đã nói rất rõ ràng trong bức thư gần đây của ông gửi Quốc hội Hoa Kỳ: “Mọi người đều biết, tại Trung Quốc hôm nay, hề ai gắn Olympics với nhân quyền liền lập tức bị giới cầm quyền truy nã với tội danh ‘phản quốc’”. Kết quả? Chính ông Cao Trí Thịnh bị công an chìm Trung Cộng bắt giam. Chúng ta đều trở thành ‘phản quốc’ khi gắn kết Olympics với nhân quyền sao? Thực chất, đây là vấn đề đạo đức.

Thứ hai, năm 2001, để giành được quyền đăng cai Olympics 2008, nhà cầm quyền Trung Cộng đã nói rõ trước công luận rằng họ xin hứa cải thiện nhân quyền và tự do ở Trung Quốc. Chúng tôi đang yêu chế độ đó thực hiện lời hứa của chính họ. Một lần nữa, đây cũng là vấn đề đạo đức.

Bức ảnh em bé cầm biểu ngữ, và hai bức thư sẽ kết thúc phần trình bày quan điểm của chúng tôi. Một bức thư là do nạn nhân cuộc đàn áp viết. Một bức là do dân biểu Hoa Kỳ, Adam Schiff, viết.

Một điều quan trọng hơn, đó là các học viên Pháp Luân Công không thể hình dung được ra một lý do nào biện minh cho cuộc đàn áp ấy. Pháp Luân Công chỉ là dạy người ta sống theo đạo lý Chân-Thiện-Nhẫn để nâng cao đạo đức và tập năm bài động tác để nâng cao sức khỏe. Những quan chức chính phủ cũng không hề xa lạ với môn khí công này, vốn đã lưu truyền những bảy năm tính đến thời điểm bấy giờ. Một số báo cáo ở Mỹ quốc vào tháng 2-1999 còn đăng lại cả kết quả điều tra chính thức do Liên đoàn Thể thao Quốc gia Trung Quốc tài trợ, rằng với 100 triệu người đang theo học Pháp Luân Công, Trung Quốc hàng năm tiết kiệm 100 triệu nhân dân tệ tiền y-tế. Hơn nữa 1/3 trong số 60 triệu đảng viên Đảng cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) và một số lượng lớn những quan chức cao cấp trong chính quyền cũng đang tập Pháp Luân Công. Lẽ nào chính phủ lại lật đổ chính người ủng hộ mình?

Còn đối với những người cầm đầu cuộc đàn áp trong nội các ĐCSTQ, thì cuộc đàn áp sẽ chỉ là một cuộc thăm sát nhanh tiêu diệt gọn, và không kéo dài lâu. Chính Giang Trạch Dân đã tuyên bố thẳng: “Tôi không tin rằng Đảng cộng sản không thể chiến thắng Pháp Luân Công”.

Chế độ cộng sản ấy có lý do để tự tin rằng đàn áp sẽ sớm “thành công”. Trong nhiều tháng trời liên tục, đội ngũ đặc vụ điệp viên Trung Quốc đã liên tục soi mói và theo sát tất cả những học viên Pháp Luân Công nào mà nó cho rằng thuộc loại “lãnh đạo”, và bộ máy truyền truyền vô song của chính quyền cộng sản đã dày công chuẩn bị đủ loại vu khống bôi nhọ Pháp Luân Công để đảm bảo chắc chắn rằng dân chúng sẽ bị lừa và sẽ nghe theo đảng mà chống lại Pháp Luân Công. Trong những cuộc vận động và đàn áp trước đó, ĐCSTQ theo kinh nghiệm của mình, thấy rằng chỉ riêng hai bước chuẩn bị đó thôi cũng thừa sức bóp nát xương nạn nhân của mình.

Chế độ đó đang thâm tóm trong tay bộ máy trấn áp hùng mạnh nhất thế giới: quân đội và cảnh sát vũ trang lớn nhất thế giới, đội ngũ công an nhất lớn nhất thế giới, hệ thống trại giam cầm và trại cưỡng bức lao động nhất thế giới. Hệ thống nhuần nhuyễn đó được cải tiến không ngừng qua quá trình vận hành hàng mấy chục năm qua, đã tích lũy hàng loạt kỹ năng như tẩy não, điều khiển tư duy người dân, tiêu diệt các nhóm không thuận theo. Hệ thống này chưa từng gặp thất bại nào; và trong lịch sử nhân loại xưa nay, thì cũng chưa từng có bạo chúa nào có được hệ thống trấn áp hoàn thiện đến thế, chưa từng có bạo chúa nào đạt được điều mà chế độ Trung Cộng đạt được: dùng miếng mồi kinh tế để mua chuộc được sự bằng lòng ngầm ngầm từ đông đảo chính khách thế giới sao cho họ phớt lờ hoặc tiếp tay cho hàng loạt tội ác vi phạm nhân quyền trắng trợn. Dường như không còn gì có thể ngăn nổi bàn tay đen của chế độ này.

Trần đầy lòng kiêu ngạo ấy, ĐCSTQ đã ra gân chính trị, đi chệch khỏi cách mà nó vẫn làm trong lịch sử, nó không triển khai và dán nhãn cuộc đàn áp Pháp Luân Công như một “việc

Tấm ảnh được chụp vào Lễ tết Nguyên Đán 2005, thời điểm sum họp gia đình. Biểu ngữ viết: “Tên cháu là Tôn Minh Nguyên, 5 tuổi. Cha cháu, Tôn Tiến, đã bị kết án vô cớ 12 năm tù chỉ vì cha cháu học Pháp Luân Công. Cảnh sát đã bắt cóc mẹ cháu, Mã Xuân Lý, ngay giữa ban ngày trên phố hôm 14-12-2004, chỉ vì mẹ cháu muốn sống lương thiện theo đạo lý Chân-Thiện-Nhẫn. Mẹ cháu hiện đang tuyệt thực phản đối, đã 48 ngày rồi, và mẹ cháu đang ở tình trạng nguy kịch. Cháu không còn họ hàng thân thích, không ai nương tựa, không có cha mẹ ở bên. Ai có lòng, làm ơn giúp cháu. Cháu muốn có mẹ, cháu muốn có cha.”

Lá thư của nạn nhân cuộc đàn áp

Thư gửi ông Chủ tịch Ủy ban Olympics Quốc tế

Từ một học viên Pháp Luân Công

Thưa ông chủ tịch:

Tôi hiểu rằng tôi viết cho ông từ cương vị là người mà ông hoàn toàn xa lạ, thêm nữa, tiếng Anh của tôi cũng không đủ để cháu trượt lời văn...

Tôi cũng xin lỗi ông vì chưa thể nói rõ danh tính. Lý do cũng không ngoài lý do khiến tôi viết lá thư này: Ở Trung Quốc, người dân không có quyền tự do trình bày quan điểm riêng của mình ra công chúng.

Và đó cũng chính là lý do tôi muốn nhắn nhủ cùng ông: Bây giờ chính là thời điểm quan trọng, không chỉ cho tôi, một người Trung Hoa như bao người dân Trung Hoa khác, mà cũng là cả cho ông và tất cả những ai đang sống tại nền văn minh này.

Rất có thể, nguyện vọng của ông là làm thế nào để trở thành vị chủ tịch thành công nhất trong

nội bộ quốc gia” để đánh lạc hướng công luận quốc tế, mà trái lại, nó khai mào cuộc đàn áp một cách rùm beng khắp quốc tế, và thậm chí yêu cầu cảnh sát quốc tế Interpol phải dẫn độ người sáng lập Pháp Luân Công về Trung Quốc. ĐCSTQ với tự tin bằng kinh nghiệm từng trải qua bao cuộc vận động chính trị, đã tự đặt chỉ tiêu “chỉ trong ba tháng nhổ tận gốc Pháp Luân Công”. Rất nhiều chuyên gia về Trung Quốc khẳng định rằng chính quyền Trung Cộng chỉ cần một tuần là đủ ‘xử lý’ hoàn toàn Pháp Luân Công.

Nhưng khi lịch sử dần vén mở cho đến hôm nay, một cuộc đàn áp nhanh tiêu diệt gọn như người ta vẫn tưởng ấy, đã trở thành một tương tranh bi tráng giữa Thiện và Ác, giữa an hoà và bạo lực, giữ chân thật và giả dối, giữa lương tâm và ma quỷ.

Ngày 7-5-2004, ở trại cưỡng bức lao động Long Sơn, hai cảnh sát đã trói tay cô Cao Dung Dung vào ống cấp nhiệt và giật điện cô với 3 chiếc ba-tông điện trong 7 giờ đồng hồ liên tiếp, đã đốt rụi khuôn mặt của cô. Bức ảnh này được chụp 10 ngày sau đó. Cô Cao Dung Dung công bố bức ảnh này lên mạng lưới Internet. Khi chế độ Trung Cộng phát hiện ra điều ấy, nó liền phát lệnh truy nã cô. Kết cục, nó đã tra tấn cô Cao Dung Dung đến chết vào ngày 16-6-2005.

Không còn gì phải nghi ngờ về sự độc ác của ĐCSTQ. Chỉ trong vài năm đầu đàn áp, ĐCSTQ đã đặt cả sức nặng của toàn thể xã hội lên đầu các học viên Pháp Luân Công. Tất cả mọi thành phần xã hội —từ các bộ ngành cho đến người hàng xóm— đều chống lại Pháp Luân Công. Học viên Pháp Luân Công bị cưỡng bức tuyên bố ly khai đức tin của mình, nếu không sẽ bị đuổi việc, đuổi học, tước bỏ giấy phép kinh doanh, đuổi khỏi nhà, cắt bỏ lương hưu,...

Không còn gì phải nghi ngờ về sự bạo tàn của ĐCSTQ. Những ai dám chống lại những sức ép chính trị và xã hội đó, sẽ bị ĐCSTQ bắt giam, tẩy não, tra tấn, và giết bỏ. Hàng triệu học viên Pháp Luân Công —từ trẻ em đến phụ nữ mang thai hay người cao tuổi— đều bị giam cầm và ngược đãi. Hàng nghìn học viên bị tra tấn đến chết, vô số học viên đã ‘biến mất’. Ghê tởm nhất là nạn mổ cướp tạng sống của học viên Pháp Luân Công rồi đem bán kiếm lời. Với hàng rào ngăn chặn thông tin của Trung Cộng, những chi tiết của vụ việc này vẫn phần nhiều nằm trong bóng tối, và người ta vẫn chưa ý thức được phạm vi

lịch sử Ủy ban Olympics Quốc tế, hoặc, có thể ông chỉ đơn thuần muốn làm một con người đáng kính, hoặc có thể là ông muốn làm người cha tốt trong gia đình với những đứa con của mình, hoặc có thể là nhiều gì đó khác nữa.

Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi thật sự tin rằng ông quyết không bao giờ muốn được ghi chép trong lịch sử rằng ông là một kẻ tòng phạm cho một bạo chúa độc tài.

Nhưng tiếc thay, chính lúc này đây, ông đang sắp trở thành như thế rồi đó.

Bây giờ, tôi mạn phép bày tỏ cùng ông, là tại sao bây giờ chính là thời khắc then chốt: Ông có cơ hội, ông có lựa chọn. Hoặc là ông giúp vô số những con người đang phải chịu bất công cùng cực ở đây. Hoặc là công ủng hộ bạo chúa độc tài bằng sự im lặng của ông và thừa nhận quyền đăng cai Olympics tên bạo chúa khát máu.

Tôi xin phép trình bày những gì cá nhân tôi chứng thực.

Cô giáo tôi bị cưỡng bức vào bệnh viện tâm thần, và sau đó bị đưa đến nhà tù, đơn giản chỉ vì cô giáo không chịu bỏ tập luyện Pháp Luân Công. Đây không phải chuyện đùa tí nào.

Cảnh sát bắt mẹ tôi, đã trên 60 tuổi, vào ngày 20-7-1999. Cụ không được phép ngủ suốt 24 giờ, không được tự do trong một tháng tiếp đó. Những thảm kịch như thế đều rơi xuống hàng nghìn người dân khác ở Trung Quốc. Tất cả chỉ vì họ học Pháp Luân Công. Nhà nước Trung Quốc nói rõ là chỉ cần nạn nhân hứa từ bỏ Pháp Luân Công thì sẽ được tự do lập tức.

Bạn học của tôi bị giam nhiều tháng trong tù với cùng lý do ấy.

Vợ của tôi đã mất rất nhiều công để thuyết phục cha mẹ đồng ý cho chúng tôi kết hôn. Nhưng ngay khi tôi đến nhà cô ấy, thì cha mẹ cô hoảng sợ sau khi biết được mẹ tôi học Pháp Luân Công. Tất cả chỉ vì những vu khống hèn hạ của nhà nước Trung Quốc với mục đích biện minh cho cuộc đàn áp.

Rất có thể ông sẽ nói rằng: Hãy để quá khứ là quá khứ, còn Trung Quốc hôm nay đã có cải thiện tốt trong lĩnh vực nhân quyền. Không hề! Bây giờ sỹ quan cảnh sát vẫn đến nhà tôi hạch

khủng khiếp của hoạt động vô nhân tính này.

Đối mặt với bất công cùng cực, đối mặt với tra tấn và giết hại đáng kinh tởm, các học viên Pháp Luân Công vẫn kiên trì giữ vững tâm thái hoàn toàn hoà bình. Họ vẫn an hoà thậm chí cả khi bị cảnh sát đánh đập, họ vẫn an hoà ngay cả với những tội phạm cùng phòng đánh đập họ dưới sự kích động của cai ngục. Học viên Pháp Luân Công đã là minh hoạ sống động của đạo lý “đá bất hoàn thủ, mạ bất hoàn khẩu” (bị đánh không đánh lại, bị mạ lỵ không nói lại) được giảng rõ trong giáo lý Pháp Luân Công. Chỉ có cao thượng và thuần chính mới có thể đưa đến sức mạnh của bất bạo động như vậy. Sức mạnh ấy không phải chỉ ở một vài học viên cá biệt, mà ở tất cả các học viên Pháp Luân Công. Đại Nhẫn và thuần chính toát ra từ họ đã rung động tâm khảm của vô số người chứng kiến, kể cả những kẻ đi đàn áp.

Song song với cuộc đàn áp bằng bạo lực, chế độ Trung Cộng đồng thời tung ra chiến dịch tuyên truyền khổng lồ chưa từng có trong lịch sử để vu khống và bôi nhọ Pháp Luân Công, nhằm kích động sự thù hận và gia tăng sức ép lên các học viên Pháp Luân Công. Cổ máy tuyên truyền của ĐCSTQ phun đủ loại vu khống hèn hạ đầy lên ti-vi, báo chí, kể cả tạp chí trên máy bay, bịa đặt rằng Pháp Luân Công dạy ngày tận thế, rằng Pháp Luân Công bảo người ta tự sát, rằng chế độ Trung Cộng đối xử với học viên Pháp Luân Công như “mẹ hiền với con gái” và rằng chế độ Trung Cộng đã “chiến thắng về vang khi chuyển hoá thành công 98% các học viên Pháp Luân Công”. Đầu năm 2001, chế độ Trung Cộng thậm chí còn tìm người dựng lên màn kịch “tự thiêu ở Thiên An Môn” với năm người đến quảng trường Thiên An Môn tự thiêu, rồi theo cách mà Nero đã đổ tội đốt thành Rome cho người công giáo, đảng cộng sản Trung Quốc đã đổ “tội” tự thiêu đó cho Pháp Luân Công. Cái chết thương tâm của em bé 12 tuổi trong “đoàn” tự thiêu và những kích động khác đã đầu độc vô số người dân Trung Quốc khiến họ trở nên ghét bỏ Pháp Luân Công, từ đó cho rằng đàn áp bằng bạo lực của nhà cầm quyền là cần thiết và thuận theo cuộc đàn áp.

Để nhân dân Trung Quốc hiểu ra sự thật cuộc đàn áp Pháp Luân Công, các học viên đã dán những tờ rơi như thế này ở những

sách đủ điều nếu chúng biết được rằng mẹ đến thăm tôi. Đó là cái mà nhà nước gọi là “thời kỳ hoàng kim của nhân quyền Trung Quốc”.

Những gì tôi vừa trình bày với ông mới chỉ là một phần bề nổi trong cuộc sống nhân dân Trung Hoa hôm nay. Còn rất nhiều vấn đề khác, như mô cấy tạng các học viên Pháp Luân Công và vô số những nạn nhân khác bị đàn áp về nhân quyền trên khắp Trung Quốc.

Mục đích thật sự của Olympics là gì? Phải chăng chỉ là hội vui chơi để những quốc gia có tiền đi phô diễn đồ trang sức của mình? Hay đó là một cơ hội để đề cao giá trị nhân văn như nhân tính, tình bạn, và lòng quả cảm?

Câu trả lời quá dễ nếu ông nhìn sự việc không phải bằng con mắt mà là bằng trái tim.

Khi Martin Luther King thuyết trình bài nói lừng danh của mình “Tôi có một giấc mơ”; những con người các màu da khác nhau trên thế giới đều lắng nghe. Tôi tha thiết mong rằng ông cũng cùng chung với ngài Martin Luther King về lòng quả cảm và tinh thần đề cao công lý.

Một công dân Trung Quốc
Viết ngày 24 tháng Tám, 2007

Lá thư của dân biểu Adam Schiff

Ngày 16-11, dân biểu Adam Schiff viết lá thư cô ông Lưu Kỳ, chủ tịch Ủy ban Olympics Quốc tế Bắc Kinh (BOCOG) về vấn đề nhân quyền ở Trung Quốc. Dưới đây là một số trích đoạn của bức thư. Quý vị có thể đọc toàn văn bức thư [tại đây](#).

“... chúng tôi hết sức quan ngại khi thấy thiếu vắng sự tiến bộ về tình hình nhân quyền ở Trung Quốc. Mặc dù đã được quan chức nhà nước Trung Quốc hứa hẹn rất rõ ràng cụ thể hồi năm 2001, nhưng nhà nước Trung Quốc không hề tỏ ra có một hành động nghiêm túc nào để cải thiện tình hình nhân quyền và tự do cho dân chúng.”

“Năm 2001, đại diện của Bắc Kinh đã nói rõ: ‘nếu [chúng tôi] được đăng cai tổ chức Olympics ở Bắc Kinh, các ngài cũng đóng góp một phần vào cải thiện nhân quyền ở Trung Quốc’. Sáu năm qua rồi mà chúng tôi hầu như không thấy chút cải thiện nào về tự do báo chí, tự do ngôn luận trên Internet.”

nơi công cộng. Rất nhiều người đọc tờ rơi của Pháp Luân Công.

Lấy tâm từ bi để đối đãi với những người bị những độc hại làm ảnh hưởng, học viên Pháp Luân Công đã kiên trì “giảng chân tướng” tức là nói lên Pháp Luân Công là gì và sự thật cuộc đàn áp là thế nào cho mọi người biết, giúp mọi người thức tỉnh thoát khỏi ảnh hưởng của những tuyên truyền hèn hạ do ĐCSTQ phát tán. Lúc đầu, rất ít người nghe, thậm chí họ còn “báo” cho công an hoặc nhà chức trách đến bắt học viên Pháp Luân Công. Nhưng dần dần, người dân đã hiểu ra, họ biết được những tra tấn dã man và sự thật đằng sau những lừa đảo dâm tịen của ĐCSTQ, từ đó người dân không ủng hộ cuộc đàn áp nữa. ĐCSTQ không còn tiếp tục lợi dụng những phương tiện truyền thông và bạo lực để kích động dân chúng như xưa được nữa. Ngày càng có nhiều người dân trực tiếp bảo vệ học viên Pháp Luân Công và giúp đỡ giảng chân tướng.

Đây là lần đầu tiên ĐCSTQ phải tự bịt bộ máy tuyên truyền của mình. Nếu nó vẫn tiếp tục kéo dài chiến dịch vu khống, thì chẳng khác nào tự thừa nhận rằng các học viên vẫn đang trụ vững trước cuộc đàn áp, và Pháp Luân Công vẫn rất mạnh ở Trung Quốc. Lần đầu tiên trong lịch sử độc tài của mình, ĐCSTQ phải tiến hành cuộc đàn áp của mình một cách ngấm ngầm, và không dám hé răng về những cái gọi là “chiến thắng vẻ vang” nữa.

Chế độ Trung Cộng không cách nào ngăn cản được những gì tất yếu phải đến. Chính cuộc đàn áp Pháp Luân Công kéo dài từ 1999 đến nay ấy đã hoàn toàn phơi bày bản chất tà ác của ĐCSTQ. Đồng thời tinh thần cao thượng bất bạo động cùng sức mạnh từ bi của các học viên Pháp Luân Công đã đánh thức lương tri của người dân Trung Quốc. Hàng loạt người dân Trung Quốc đã công bố thoát xuất khỏi ĐCSTQ và các tổ chức liên đới, và qua đó thể hiện rõ quyết định từ lương tâm của mình. Đến tháng Chạp 2007, khoảng 30 triệu người đã công bố thoát đảng và các tổ chức liên quan; và con số đang tăng rất nhanh.

Dùng “giảng chân tướng” để đáp lại và trụ vững trước bạo lực quả nhiên đã đánh thức lương tâm con người. Chưa từng có điều lớn mạnh như thế. Ý chí kiên cường của các học viên Pháp Luân Công, theo cách nói của người Hoa, đã “cảm động cả trời đất quỷ thần”. Khi lịch sử lật sang một trang mới, không nghi ngờ gì nữa, những sử gia, văn nghệ sỹ, học giả của nhiều thế hệ sẽ còn viết về giai đoạn lịch sử bi tráng đang triển hiện hôm nay.

— *Còn tiếp, hãy đón xem tờ newsletter tiếp theo của chúng tôi: Lịch sử bị phớt lờ*

Trích dẫn từ (tiếng Anh) [Pháp Luân Công, Thành lũy cuối cùng của chữ ‘Nhân’](#)

“Chúng tôi hết sức phiền lòng khi thấy phóng viên Trung Quốc bị bắt buộc phải chấp thuận sự chỉ đạo của Ban Tuyên Truyền, và bị kiểm duyệt đủ mọi phương diện. Nhà nước sử dụng cơ chế độc đoán từ trên xuống kiểm soát gắt gao tất cả nguồn tin tức và trừng phạt nặng những phóng viên, biên tập hoặc toà báo nào ‘tự do’ ra ngoài vòng cấm, với những ‘tội danh’ như: âm mưu lật đổ chính quyền, tiết lộ bí mật quốc gia, làm gián điệp cho nước ngoài. Kiểm duyệt trở thành công việc chính của biên tập. Các kênh truyền thông tiếng Hoa từ ngoại quốc đều bị chặn, bị làm nhiễu hoặc công phá, kể cả những kênh truyền thông do Mỹ quốc tài trợ, tất cả để chặn từ trứng nước một khả năng đa luồng thông tin.”

“Thông lệ xưa nay, Thế vận hội Olympics là để giúp đề cao tự do ở những quốc gia cần thoát khỏi nạn độc tài. Bây giờ nhà nước Trung Quốc không có nỗ lực gì cải thiện tình hình nhân quyền ở Trung Quốc, điều ấy đang đánh mất tinh thần tinh túy của Thế vận hội Olympics”

“Thưa ngài tổng thống, chúng tôi tin rằng những trình bày của mình sẽ giúp ngài nhanh chóng ra quyết định và thực hiện những gì mà mọi người đang mong chờ: Hãy thay mặt cho Tự Do và hãy có hành động thiết thực trước khi Thế vận hội Olympics 2008 bắt đầu.”

Chín dân biểu, trong đó có Adam Schiff đã ký dưới lá thư này.

Hãy Giải Thích Cho Cháu

Năm 2003, bé Declan Galbraith, 10 tuổi, đã ghi âm bài hát với câu hỏi “Hãy giải thích cho cháu tại sao phải như thế?” Chúng ta giải thích có thể giải thích như thế nào đây về thế giới mà chúng ta để lại cho cháu và những đứa trẻ như cháu? Hãy nghe lời cháu hát.

http://www.youtube.com/watch?v=j6IBdHW_rY&feature=related

Ký vào thỉnh nguyện trực tuyến:

<http://www.falunhr.org/te/index.php?signature=1<=viet>

[Đọc tất cả các bài newsletter](#)

Nếu quý vị không muốn nhận thư như thế này nữa, hãy nhấp chuột [vào đây](#)

Nhóm hoạt động Nhân quyền cho Pháp Luân Công
9974 Scripps Ranch Blvd. #228, San Diego, California, 92131, United States
Phone: 619-280-5177, Fax: 619-280-4931, E-mail: vietnam@falunhr.org